

КЕСТРЕЛЬ ПОРІЗАЛАСЯ, ВІДКРИВАЮЧИ КОНВЕРТ.

Вона горіла від нетерпіння, побачивши, що конверт підписаний герранською, і була необережною, розрізаючи його. Лезо ножа для відкривання листів зіслизнуло. Краплинки крові впали на папір яскравими намистинками.

Звісно ж, лист не від нього. Лист був від нового міністра землеробства Геррана. Той написав, щоб представитися і сказати, що з нетерпінням чекає на зустріч із нею. *«Я вважаю, що в нас із вами багато спільного і нам є про що поговорити»*, — писав він.

Кестрель не зовсім розуміла, що він мав на увазі. Вона не зустрічалася з ним раніше і навіть не чула про нього. Однак дівчина розуміла, що колись їй таки доведеться побачитися з міністром, адже вона посланниця імператора на тепер уже незалежній території Геррана. Але думка про те, що їй доведеться провести час із міністром землеробства, аж ніяк не радувала Кестрель. Їй нема чого було сказати щодо сівозмін чи добрив.

Кестрель усвідомила пихатий тон власних думок. Вона відчула, як гордовито стиснуті її вуста. Зрозуміла, що розізлилася на лист.

Розлютилася на себе. На те, як її серце закалатало, коли вона побачила своє ім'я, написане герранською. Вона так сильно сподівалася, що це лист від Аріна.

Проте Кестрель не отримувала від нього жодної звістки майже місяць, відтоді як вона запропонувала його країні свободу. І конверт не був підписаний його рукою. Вона знала його почерк. Вона бачила, як його пальці тримають перо. Коротко обстрижені нігті, бліді шрами від опіків, мозолисті долоні — усе це не дуже стикувалося з елегантним написом на конверті. Кестрель повинна була відразу зрозуміти, що лист не від нього.

Але все ж — швидкий рух леза по паперу. І все ж таки — розчарування.

Кестрель відклала лист. Зняла з талії шовковий пояс, витягнувши його з-під кинджала, який вона, як і всі валоріанки, носила на поясі. Дівчина намотала пояс на закривавлену руку. Кров заплямувала шовк кольору слонов'ячої кістки. Але їй не було діла до зіпсованого пояса. Кестрель була заручена з принцом Верексом — спадкоємцем Валоріанської імперії. Доказ цього щодня виблискував на її чолі: блискуча смужка золотого пилу і миррової олії над бровами. Вона мала безліч поясів, суконь і море коштовностей. Вона — майбутня імператриця.

Коли Кестрель встала зі свого різьбленого крісла з чорного дерева, то поточилася. Вона обвела поглядом кімнату, одну з багатьох у її покоях. Її гнітили ці кам'яні стіни, ідеальні кути, те, як два вузьких коридори врізалися в кімнату. Кестрель розуміла, що таке планування не випадкове: палац імператора — це своєрідна фортеця. Вузькі коридори повинні були затримати нападників. Але так чи інак це мало вигляд гнітючий і чужий. Це було так не схоже на її будинок.

Кестрель нагадала собі, що вілла в Геррані ніколи не належала їй. Можливо, вона й виросла в цій колонії, але була валоріанкою. І зараз вона була там, де й мала бути. Де вона сама обрала бути.

Рана перестала кровоточити.

Кестрель залишила лист і пішла перевдягатися до вечері. Таким було її життя: дорога тканина і шовкові оборки. Вечері з імператором... і принцом.

Так, тепер це було її життям.

Вона повинна звикати до цього.

Імператор був сам. Він усміхнувся, коли вона увійшла в їдальню — кімнату з кам'яними стінами. Його сиве волосся було коротко підстрижене, як у воїнів, як і в її батька. Очі були такими ж темними і проникливими. Він не встав із-за довгого столу, щоб привітати її.

— Ваша імператорська величносте, — вона схилила голову.

— Дочко, — голос його луною рознісся у склепінчастому залі, задзвенів у порожніх тарілках і келихах, — сідай.

Вона сіла за стіл.

— Ні, — сказав він. — Тут, по праву руку від мене.

— Це місце принца.

— Здається, принца зараз тут немає.

Вона сіла на місце поруч із імператором. Рабині принесли перші страви.

Налили біле вино. Вона могла б запитати, чому імператор запросив її на вечерю і де принц, але Кестрель бачила не раз, як імператор любив перетворювати тишу на зброю, щоб змушувати інших хвилюватися. Вона дозволила мовчанню наростати доти, доки стало здаватися,

що вона сама і є його творцем так само, як імператор. І тільки коли подали третю страву, вона заговорила:

— Я чула, що війна проти Сходу йде добре.

— Так, саме так звітує твій батько. Я повинен нагородити його за прекрасно проведені воєнні кампанії. Або, можливо, леді Кестрель, я повинен нагородити тебе.

Вона надпила зі свого келиха.

— Його успіх — це його успіх, моєї заслуги в цьому немає.

— Та невже? Хіба не *ти* закликала мене покласти край повстанню германців, надавши їхній території незалежність, але щоб вони підпорядковувалися мені? Ти стверджувала, що це збереже воїнів і гроші для моєї війни зі Сходом, і ось, — він махнув рукою, — так і сталося. Такі розумні поради від такої юної особи.

Слова імператора змусили Кестрель хвилюватися. Якби він знав, чому насправді вона виступила на захист германців, то дівчина добряче б поплатилася за це. Кестрель спробувала чудово приготовану їжу. Це був м'ясний террін у вигляді човнів, вітрила були зроблені з прозорого желатину. Вона повільно жувала.

— Тобі не подобається? — спитав імператор.

— Я не голодна.

Він подзвонив у золотий дзвіночок.

— Десерт, — сказав він рабу, який з'явився, щойно стих дзвінок. — Ми перейдемо до десерту. Я знаю, що юні леді люблять солодоці.

Але коли хлопчик повернувся з двома невеличкими тарілочками з порцеляни, настільки тонкої, що Кестрель могла бачити світло крізь обідки, імператор від свого десерту відмовився. Тож одну тарілку поставили перед Кестрель, поклавши поруч дивно легку і напівпрозору виделку.

Вона заспокоювала себе. Імператор не знав правди про той день, коли вона домагалася незалежності Геррана. Ніхто не знав.

Навіть Арін не знав, що вона купила його свободу за декілька військових стратегій... та обіцянку вийти заміж за принца.

Якби Арін знав, він би не погодився. Він би погубив себе.

Якби імператор знав, чому вона це зробила, він знищив би її.

Кестрель дивилася на купу рожевих збитих вершків на тарілці і на прозору виделку, ніби вони стали для неї цілим світом. Їй потрібно слідкувати за своїми словами.

— Навіщо мені нагорода, коли ви віддали мені єдиного сина?

— Так, він справжній подарунок. Однак дата весілля ще не призначена. Коли ти вже визначишся? Ти нічого не говориш із цього приводу.

— Я думала, що це вирішить принц Верекс.

Якби вибір залишився за принцом, весілля б не відбулося ніколи.

— Чому б нам не вирішити самим?

— Без нього?

— Моя дорога дівчинко, якщо принц не може запам'ятати щось настільки просте, як день і час вечері з батьком і нареченою, то хіба можна очікувати від нього, що він спланує важливу подію державного масштабу?

Кестрель нічого не сказала.

— Ти не їси, — зауважив він.

Вона занурила прозору виделку у вершки і піднесла до рота. Зубці виделки розтанули на язичі.

— Цукор, — сказала вона з подивом. — Виделка зроблена з розплавленого цукру.

— Тобі подобається десерт?

— Так.

— Тоді тобі варто з'їсти його повністю.

Але як доїсти збиті вершки, якщо виделка продовжує розчинятися щоразу, коли Кестрель їх набирала? Більша частина виделки ще не розтанула, але її все одно не вистачить.

Гра. Десерт був грою, розмова теж. Імператор хотів подивитися, як вона зіграє.

— Думаю, що кінець цього місяця ідеально підійде для весілля, — сказав він.

Кестрель з'їла ще трішки вершків. Зубці виделки повністю зникли. Тепер виделка була схожа на якийсь цурпалок ложки.

— Весілля взимку? Не буде квітів.

— Тобі не потрібні квіти.

— Якщо ви знаєте, що молоді леді люблять солодощі, то ви повинні також знати, що вони люблять і квіти.

— Тоді думаю, ти віддаси перевагу весіллю навесні.

Кестрель низала плечима:

— Влітку було б краще.

— На щастя, у моєму палаці є оранжереї. Навіть узимку ми можемо встелити пелюстками всю підлогу в церемоніальній залі.

Кестрель мовчки з'їла ще трішки десерту. Виделка перетворилася на плоску паличку.

— Хіба тільки ти не хочеш відкласти весілля, — сказав імператор.

— Насамперед я думаю про наших гостей. Імперія величезна. Люди з'їдуться з усіх її закутків. Зима — це просто жахливий час для подорожей, і весна не багато кращий. Часто дощить. Дороги перетворюються в суцільне місиво з багнуки.

Імператор відкинувся на спинку стільця, здивовано дивлячись на неї.

— Крім того, — продовжила вона, — я б не хотіла втратити можливість. Ви ж знаєте, що аристократи й губернатори за кращі місця на весіллі будуть готові надати вам усе — послуги, інформацію, золото. Усі будуть пліткувати й висловлювати здогадки щодо того, яку сукню я одягну чи яка музика буде грати. Усе це відволіче увагу людей, ніхто й не помітить, якщо ви приймете політичне рішення, яке за інших умов викликало б обурення тисяч. На вашому місці я б отримувала задоволення від наших довгих заручин. Скористайтеся цим часом на повну.

— Ой, Кестрель, — розсміявся імператор. — Якою ж тільки імператрицею ти станеш. — Він підняв келих. — За ваш щасливий союз у перший день літа.

Їй довелося б випити за це, якби принц Верекс не ввійшов до їдальні і різко не зупинився: у його великих очах одна емоція змінювалася іншою — здивування, образа, гнів.

— Ти запізнився, — сказав йому батько.

— Я не спізнився, — стиснув кулаки Верекс.

— Чому Кестрель змогла прийти вчасно, а ти ні?

— Тому що ти повідомив мені неправильний час.

— Це ти неправильно запам'ятав, — відрізав імператор.

— Ти виставляєш мене дурнем!

— Аж ніяк.

Верекс стиснув губи. Його голова погойдувалася на тонкій шиї.

— Ну ж бо, — м'яко запропонувала Кестрель. — Скуштуйте з нами десерт.

Погляд, який Верекс кинув на неї, сказав Кестрель, що він ненавидить її жалість більше за ігри свого батька. Принц вибіг із кімнати.